

TEREMTŐ LÉLEK

LEVÉL A VERESEGYHÁZI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG ÉLETÉRŐL

XII. évfolyam 4. szám

2012. április

HÚSVÉTI KÉRDÉSEK

A keresztény ember számára húsvét az egyházi év középpontja. Krisztus feltámadása ünnep, a szó legvalódibb értelmében. Olyannyira nagy ünnep, hogy nemcsak egyszer tartjuk meg az év folyamán, hanem minden vasárnap erre emlékezünk, és ezért nevezzük a vasárnapot az Úr napjának. Akkor vajon miért van az, hogy még a keresztények között is a karácsonyt szokták látványosabban megünnepelni? Valóban, sem a küldött jókívánságok számát, sem az ajándékokat, sem az ünnepi díszeket tekintve a húsvét nem fogható a karácsonyhoz. Talán azért van így, mert a karácsonyt a kereszténység nélküli társadalom is gond nélkül befogadta mint

közös értéket, mint azoknak az érzelmeknek az ünnepét, amelyek legalább egy napra mindenkit abba az illúzióba ringatnak, hogy a "szeretet ünnepe" olyan közös érték, amellyel kapcsolatban mindenki egyetért? Mivel a karácsony egy gyermek születésének ünnepe, benne még a nem hívő is vigasztaló és reményt keltő szimbólumot láthat, valamit, ami közös érték, olyan ünnep, amely mindenkié. A húsvét nem ilyen. Míg a karácsony egyesít, addig a húsvét megoszt, míg a karácsony közös érték, addig a húsvétot látszólag értetlenség lengi körül. Karácsonykor egy ember születik, és mi van ennél szokványosabb? Húsvétkor egy ember feltámad, és mi lehetne ennél szokatlanabb, sőt hihetlenebb? A világ egy téli napon megértően elfogadja a jászolba tett gyermek történetét. Itt van azonban ez a tavaszi vasárnap, amelyen ha valaki makacsul azt hiszi, hogy nem a halálé az utolsó szó, könnyen úgy járhat, hogy sarlatánnak tekintik,

olyannak, akit nem lehet komolyan venni, mint Pál apostolt a korabeli Athén pogány "entellektüeljei", amikor Krisztus feltámadásáról beszélt nekik. Mégis éppen ez az esemény teszi az evangéliumot igazi "jó hírré".

Hogyan lehetséges a feltámadás, amely ellentmond minden emberi tapasztalatnak? XVI. Benedek pápa arra emlékeztet bennünket egyik homíliájában, hogy a döntő szempont az, hogy Jézus nem volt egyedül, mert nem önmagába zárkózott személy volt. Az élő Istennel volt azonos, mert ő a második isteni személy. Teljes egységben volt vele, aki maga az Élet: nemcsak az érzelmi ráhangolódásban, hanem olyan módon is, hogy Isten magába foglalta és átjárta egész lényét. Élete nemcsak a sajátja volt, hanem Istené is, ezért azt nem is vehették el tőle végérvényesen. Irántunk való szeretetből hagyta magát megölni, és éppen ezáltal szüntette meg a halál véglegességét, mivel benne már ott volt az Élet véglegessége. Jézus azonos az elpusztíthatatlan Élettel, oly módon, hogy az még a halálon keresztül is újra kisarjadt. Ezért húsvéti feltámadása - a kozmogónia nyelvét használva - olyan volt, mint egy fényrobbanás, mint egy szeretet- és életrobbanás. A létnek és az életnek egészen új dimenzióját vezette be, megkezdődött az anyagi világ átalakulása, ezért Krisztus feltámadása az új világ hajnala.

Ez az esemény ugyanis nem egy olyan csodája a múltnak, amely mint különleges, egyedi eset végső soron közömbös is lehetne számunkra. Minőségi ugrásról van szó az élet történetében, és ez senki számára sem lehet érdektelen. Az új, jövőbeli élet távlatja egy új világ felé is kinyitja az embert, amely Krisztus feltámadása óta már egyre jobban behatol jelen világunkba, fokozatosan átalakítja és magához vonzza azt. Nem túlzás tehát, hogy Krisztus születésével új időszámítás kezdődött az emberiség életében, hiszen benne jelent meg az új ember!

Ebben a távlatban érthetjük meg igazán, hogy keresztény hitünk nem csupán parancsolatok és szabályok összessége, vagy egy szép hagyomány ápolása, amely őseinknek olyan kedves volt, hanem maga az élet. A feltámadás hite pedig nem kegyes legendák és kitalált mesék továbbélése, amely reményt ad az embernek, de semmi köze a való világhoz. Éppen ellenkezőleg, ez a hit tesz képessé bennünket arra, felülmúljuk önmagunkat, mi is részesei legyünk az "evolúció legjelentősebb mutációjának". Krisztus ugyanis azért jött el hozzánk, hogy kiszabadítson minket önzésünk és szűkkeblűségünk rabságából, és elvezessen minket Isten fiainak szabadságára. Az általa hozott

megváltás azt jelenti, hogy visszakapjuk eredeti ártatlanságunkat, és felismerjük hivatásunkat, mert akik befogadták őt, azoknak hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek (vö. Jn 1,12). Ez az igazi nagy változás. Ezt szolgálja az üdvösség egész története: hogy megvalósuljon a szent csere. Ugyanis karácsonykor azért lett emberré az Isten, hogy a feltámadáskor nyilvánvaló legyen Isten gyermekeinek megistenülése.

Ternyák Csaba érsek atyának az Új Emberben, 2008. 03.23-án megjelent írása alapján.

A húsvéti örömben élő nép

A keresztény közösség nem az elején, hanem a végén áll a misztériumnak. Nem belőlünk jön létre az egyház, hanem mi jövünk létre - mint keresztények - az egyház tevékenységéből. Az egyház közössége a Vörös-tengeren átjutottak közössége, a tűzoszlop által vezetetteké, a kegyelemnek átadottaké és a szentségbe bekapcsoltaké, a szolgaságból a Fiú által kiváltottaké, az önmagukat az egyház által Istennek átadottaké, azoké, akik lelkének ajtaján megszentelő jelként ott van az igazi Bárány vére. Ezek azok, akiknek ez az éjszaka a vidámságot visszaadta, s így a húsvét örömébe beléphettek. Az Exsultet (a húsvéti örömeinek, amelyet a feltámadási misében énekel a pap – további magyarázatot lásd a 13-14. oldalon) vége a nagy üdvtörténeti összefüggésekről visszafordítja tekintetét a földön élő egyházra. S mivel tudja, hogy a tényleges húsvéti örömben azok maradnak benne, akik nem vágyakoznak vissza a világ tévelygéseibe és a bűnök homályába, hanem benne maradnak a szentségben, akik őrzik a Bárány vérenek jelét - ezért amikor az Exsultet vége azt kéri, hogy Isten tartsa meg háza népét, a papságot, a híveket, a pápát és püspököt, itt egybegyűlt közösségünket a húsvét örömében, akkor tulajdonképpen azt kéri, hogy tartsa meg a húsvét titkában, tartsa meg szeretetének kedvezésében.

Dobszay László írása alapján Új Ember, 2000. 04.23.

Az ünnep, ami összeköti a világot

Jácinta nővér, aki az Opus Sanctissimae Trinitatis Közösség alapítója és harmadik éve szolgál Verese gyházon, a csendes-óceáni Tonga-szigeteken született és 12 éves koráig ott élt. Arról kérdeztem, hogy a Húsvét megünneplésével kapcsolatban milyen emlékek maradtak benne.

„A nagyböjtről az az emlékem maradt, hogy a nagynénimtől tanultam böjtölni. Volt egész napos és félnapos böjt. Nekem gyerekként elég volt fél napig böjtölni, de nem ettem, nem ittam ezalatt semmit.

Még nem voltam iskolás, de megtanultam, hogy kell az órát olvasni, hogy amikor elmúlik a dél, akkor tudjak inni, enni. A nagynéni tanított arra is, hogy az Atya mindig megadja, amit kérsz, ha „komolyan” veszed a böjtöt.

Kiskoromban, ha jött a Húsvét, az olyan volt, mintha gyereknap lenne. Ilyenkor a gyerekek új ruhát kaptak, mivel az ünnep az új életről szólt. Húsvét a gyerekek megáldásának is a napja volt. A szentmisében az egyetemes könyörgések után minden gyerek áldást kapott a paptól. Ilyenkor minden gyerek egy kis borítékban adományt vitt az oltárhoz. Az egy nagy dolog volt, hogy pénzt kaptunk a szüleinktől, de nem saját maguknak, hanem adományként Istennek. Ez hosszú időn át megmaradt bennem.

Akkoriban nálunk nem volt vigília mise, hanem messzire kellett menni, ahol több falunak együtt volt mise. Csak az elsőáldozók mehettek erre a misére, mert este 10-kor kezdődött. Nagyon vártam, hogy mikor leszek már elsőáldozó és rákövetkező évben már én is mehettem a vigília misére. Az öröm maradt meg bennem a Húsvétal kapcsolatban. Ott a szigeten sokkal szigorúbbak voltak a szentmisén a gyerekekkel. A vasárnapot is szigorúbban vették, nem volt szabad dolgozni, hanem együtt volt a család.

A liturgiában minden ugyanaz volt, mint itt. Az is öröm volt számomra, hogy amikor idejöttem Magyarországra és még nem beszéltem a nyelvet, értettem, hogy mi történik a szentmisén. A mise ugyanaz, ha a nyelv más is.”

Lejegyezte FZ

A feltámadt Krisztus jelenlétében gazdag, megújult keresztény életet és áldott húsvéti ünnepeket kívánunk az egyházközség minden tagjának!

A közösségi egyházzól

A II. Vatikáni Zsinat szellemiségének megfelelő, evangelizáló szellemű pasztorális gyakorlat főbb sajátosságait az alábbi kulcsgondolatokban foglalhatjuk össze:

A világban és a világ evangéliumi értékek általi gazdagodását szolgáló magatartás (az elzárkózottsággal szemben); evangelizációs nyitottság és párbeszédkészség a másképpen gondolkodókkal; evangelizáció minden ember kiteljesedéséért a legszegényebektől kiindulva (szakítás a javarészt az egyház berkein belül élőket érintő és kimondottan a szentségi életre koncentráló pasztorációval); közösségi egyház élő közösségekből, ahol ki-ki (pap, szerzetes, világi) sajátos hivatásának és karizmáinak megfelelően veszi ki részét a keresztény közösség életének, küldetésének egészéből; az egyház testvéri, személyes vonásának elsőbbsége intézményes jellegével szemben; nyitottság a jövőre, az új kihívásokra nézve és tettekészség a közösen megoldandó feladatok előtt.

Keszeli Sándor írása alapján

Az egyházközségünkben működő nagyszámú közösségből mutatunk be most néhányat a közösségek tagjainak tanúságtételein keresztül, a teljesség igénye nélkül. A közösségek találkozásainak időpontjai az újság utolsó oldalán olvashatók. Az egyes közösségekről még több információ érhető el az egyházközség honlapján: www.veresegyhas.vaciegyhasmegye.hu címen a közösségek menüpontban. Egyházközségünk családos közösségéről még több érdekesség olvasható saját honlapjukon a www.udvozlegy.hu oldalon!

CSALÁDOK KÖZÖSSÉGE

Így lettünk mi betelepülőből zarándokok

Fél 12 vasárnap, a hátsó teraszon állok. A kertben nyújtózkodik a tavasz. A napsütés illatát hozza egy lágy szellő. Két hím fekete-igó egymást kergeti, nézem vajon melyikük nyer, melyikük családja lesz idén kertünk állandó lakója.

Rántott húst sütök. Igen azt. A feleségem kért rá. Süsd meg ezt, kérlek, kint – mondta. Ne legyen két napig ilyen szag a lakásban. Kezembe adta az indukciós lapot és az előkészített hússzeleteket. Korábban sohasem értettem, hogy miért csinálnak ilyet az emberek. A konyha azért van, hogy használjuk, nemde? De valahogy most, ebben

az állapotban a természettel elegyedve elfog a grillezés szokásos hangulata. Kezdem jól érezni magam.

Közben mellettem a legkisebb családtag. Szuszogása mindig pontosan jelzi, hogy mikor kell beavatkoznom. Egy kis morgolódás, egy kis babakocsi tologatás. Egy kis csend, egy pillantás a serpenyőre. Jól van, még nem égett le a hús! Egy kis morgolódás, egy kis babakocsi és így tovább... Jól vagyok.

Na, állj! – mondhatnák tapasztalt férfitársaim. Ebből a képből valami hiányzik. Igazuk van. A sör, a jobb kezemben van. Profán dolog ez, de bevallom, egy pár korty mindig segít, hogy kiszálljak magamból. Aztán így kissé elszakadva a földtől jobban átérzem, hogy boldog vagyok. Feleségem jön, hoz ezt-azt, érdeklődik. Látom a szemén, hogy örül a közös készületnek (és, hogy nem neki kell sütögetni ☺).

Én meg boldog-bárgyú mosollyal a képemen arra gondolok; mennyi érzés, mennyi mondanivaló, mennyi együtt átélt tapasztalat, mennyi remény van ebben a pillantásban. Emlékszem pont 11 éve, hogy otthont keresve, az építés alatt álló ház tetőterének legtágasabb félkész hálósobájában egymásra néztünk: Ez lesz az! Aztán fészekrakás, munka, óvoda, barátok, iskola. Tennivaló, öröm, fáradtság, gondok, veszteségek, nyereségek voltak az útjelzőink időutazásunk első felében. Egyszer lent, egyszer fent, s ez így ment.

De egy hang egyre jobban szólított minket és megnyitotta szívünket. Megnyitotta annak a csodának a befogadására, amelyet az Úr adott nekünk. Így fordult ki életünk egyszerre a sarkaiból az elmúlt 5 évben és került újra minden múltbéli dolog a helyére. Mintha kinyitották volna „belső várkastély”-unk spalettáit, amelyeken csak úgy áramlott be a fény. Kidobtuk hát lámpáinkat és takarításba kezdtünk. A fény meleget és erőt adott az átrendezéshez is, de a munka hosszú, sok a szoba. Szerintem ez egy életen át fog tartani, mert mire végzünk, mindig kezdetjük újra. Például 2. lelki lakás, az állhatatosság. Tényleg erről az jut az eszembe, hogy pont tegnap kaptam egy kártyát ezzel a felirattal az egyik barátunktól – bevallom jól esett.

Igen, testvérünktől, barátunktól, mert van nekünk itt már sok olyan, szinte mindenütt a közösségünkben!

Legyen az bensőséges kiscsoportunk bármely tagja, akivel havonta osztjuk meg otthonainkat és gondolatainkat az életről, a párkapcsolatról a gyermekeinkről vagy a közösen nézett filmekről.

Legyen az nagy családos közösségünk sok-sok tagja, akikkel az együtt eltöltött idő, rendezvény, előadás, munka, lelki gyakorlat megosztás mindig értelmet nyer, és boldog pillanatokat szerez.

Legyen az a táborok sok-sok tagja. A hittantáborok hangulata, amikor a segítő szülők tettekézsége, szerető hálót sző gyermekeink köré. Akik ebben vígan lubickolva fonják tovább azt egymásban és bennünk oda-vissza. A nagy tábor, mikor mi családostok mindannyian együtt lehetünk, mikor a sokaság és pezsgés, az élmények és történések sodrából csak több hét múlva ébredünk.

Legyen az az útkeresőcsoport sok tagja, akikhez a feleségem egy-egy keddi nap végén, sokszor fáradtan ugyan, de mindig örömmel megy és feltöltekve jön vissza (amit én mindig irigyeltem tőle).

Legyen az bármely szolgálat vagy program résztvevője, amelybe belekóstolhattunk.

Legyen az bármelyik atyánk, nővérünk, diakónusunk, elöljárónk, akikkel mind más természetű és jellegű a kapcsolatunk.

Mennyi szín ez, mennyi élet, mennyi mozgás, amely bár mind különböző mégis egyként mozog. Mindig rácsodálkozom, mikor szemem láttára jönnek felszínre, sokszor nagyon élesen, a különbözőségeink és mégsem lesz ezekből összeveszés, sértődöttség. Talán mert megtart a rend, a mi univerzumunk Teremtő rendje a SZERETET.

Persze könnyű nekünk. Hiszen Urunk igéje, bizonyossága, szolgáló szeretete és a kereszthalálíg tartó ráhagyatkozása, örök és tökéletes példa előttünk. Könnyű nekünk? Hiszen halandó emberként nem vagyunk tökéletesek és a mindennapok darálójában oly sokszor, újra és újra elbukunk.

Ó hányszor kapaszkodtam Uram, védtelen áldozatod árán nyert, végtelen megbocsájtásodba! Bizony a harcot minden nap magunknak kell megvívni.

- Apa mikor lesz készen a húsi? De finom illata van. Megkóstolhatom? – szakítják félbe gondolataim röpködését a nagyok.

- Igen itt van, kóstold meg! –bekapják, majd visszaroannak a házba.

A kicsi mellettem most alszik, elhúzza a száját, fintorog, mosolyog, két hónapos kis lelkével biztosan a finom anyatejről álmodik. Apropó a söröm, belekortyintok. Lassan végzek is. No, igen holnapra jönnek a komák a tállal, a Komatállal, így hétfőre már nem kell sütnöm. Mily könnyebbség ez így „gyermekágy” után! Meg aztán az is jó benne, hogy minden nap más anyuka, más otthon ételeit ízlelhetjük, jelenlétét, szeretetét élvezhetjük.

Hol is tartottam? Igen, a harcot magunknak kell megvívni saját magunkkal szemben, de a Te tökéletes útmutatásoddal, Uram!

„Uram nem vagyok méltó, hogy a hajlékomba jöjj!” – visszhangzik bennem. Amitől, mint a miséken borzongás fut át rajtam. A misének ebben a legmélyebb, Szent pillanatában, magányomban és reménytelen elesettségemben mindig megborzongok. Majd az ostya ropogtatásának meghallásakor eszmélek, nem vagyok egyedül. Sokan térdepelnek ugyanígy meghatódva körülöttem. Sokan, Barátok, kedves ismerős és ismeretlen Testvérek.

Igen könnyű nekünk, hogy utunkat, örömeinket, tapasztalatainkat megoszthatjuk egymással KÖZÖSSÉGBEN, hogy hordozhatjuk egymás

fájdalmait, nehézségeit, elesettségét. Igen, „Legyünk együtt Krisztusban és együtt Dicsőítsünk Téged!”

Közben végeztem, asztalhoz ülünk. Jóízűen eszünk és jóízűen beszélgetünk. A lányom arról csacsog, hogy milyen volt a pénteki délután, a barátnőivel a felsős közösségben és mit készítettek a Húsvéti kézművesen a Pioban. Persze

a fiam nem bírja kivárni a végét és megkérdezi.

- Apa, mikor mehetünk már focizni a plébánia új pályájára?

- Hát, szerintem arra várunk kell még egy pár hetet!

Arra gondolok: milyen jó is nekik, hogy már ebben a korban megtapasztalhatják, vágyódhatnak a saját kis közösségükbe. Talán életük zárándokútján őket is elkíséri, megtartja majd a köztük járó Szentlélek!

Befejezzük az ebédet, feleségem áldást mond:

„Aki ételt italt adott, annak neve legyen áldott.

Mi jóllaktunk, hála. Isten!

Annak is adj, kinek nincsen!

Ámen.”

Cs.O.

Józsa Mariann vagyok, 37 éves, 3 fiú (17, 16, 2 éves) anyukája. 5 éve költöztünk Veresegyházra. Amióta az eszemet tudom, hiszem és félem az Istent, mégis a hitvallásomat gyerekkorom óta nem gyakoroltam. Éltem a kis életem, utólag visszagondolva „bolyongtam a nagyvilágban”, valahogy sehogy sem találtam a helyemet.

Nagymamám mélyen hívő ember, amikor évente nálunk töltött néhány napot, átmentünk a Máriabesnyői templomba misére. Jó volt látni azt a sok fiatal, kisgyerekes családot, akik megtöltötték a templomot. Azt kívántam, bárcsak én is közéjük tartoznék. Azt hiszem, ott tudatosult bennem, hogy valami hiányzik az életemből.

A változást mégis a kisfiam születése hozta meg számomra. Néhány hónapos volt, amikor a megkeresztelésével kapcsolatban böngészni kezdtem az interneten. Ott fedeztem fel, hogy itt Veresen létezik egy keresztény baba-mama közösség. Félve hívtam fel a megadott telefonszámot és azt hiszem, még félszegebb voltam, amikor személyesen részt vettünk a következő találkozón. Őszintén elmeséltem a lányoknak, hogy én eddig nem ápoltam szoros kapcsolatot az Istennel, nem jártam templomba, sőt talán az egyik legnagyobb vétket is elkövettem, elváltam első férjemtől. A közösség mégis szeretettel fogadott bennünket. Soha nem éreztették velem, hogy „más” vagyok. Heti rendszerességgel vettünk részt ezeken a találkozókön, amiken kisfiam szépen szocializálódott, jómagam pedig kinyíltam és feltöltődtem, jobban megismertem önmagam. Nagyon jó megtapasztalni azt a sok figyelmet, segítséget, amit a közösség tagjai tanúsítanak egymás iránt.

Nem sokkal később csatlakoztunk a családos közösséghez is. Szívesen veszünk részt minden közös programon - hála a szervezőknek - ami igen sokszínű. Évente megrendezésre kerülő tábor jelenti számunkra az éves pihenést, nyaralást. Olyan ez, mint egy nagy család. Érzem, hogy itt otthon vagyok!

Én és a Baba-Mama

Tavaly augusztus közepén költöztünk Veresegyházra Kőbányáról. Első fiam három hónapos kora óta jártam az ottani Baba-Mama közösségbe, így itt is tudatosan kerestem a lehetőséget. Megörültem, amikor találtam egy kapcsolattartói nevet és telefonszámot, már nem emlékszem, hogy ennek az újságnak a hasábjain vagy az interneten. Amint a költözésünk utáni otthoni helyzet kezdett normalizálódni (értsd minimálisra fogytak a kipakolandó dobozok száma), gondoltam, felhívom és megkérdem, hogy is működik az itteni közösség, milyen napon van, hol, ilyesmi... Legnagyobb megdöbbenésemre a telefonba egy férfi hang szólt bele, ööö, bemutatkoztam, elmondtam, hogy milyen ügyben telefonálok és hogy kit keresek (kicsit persze zavarban

voltam, mert akkor még fogalmam se volt, hogyan is kéne helyesen ejteni azt a nevet, hogy Wirth). Kiderült, hogy majdnem jó helyen járok, csak a feleség helyett a férjet sikerült felhívni. Megkaptam a jó telefonszámot. Újabb tárcsázás, kicsöng, várok, semmi. Sebaj, majd holnap újra próbálkozom. Persze megfeledkeztem róla, és egy héttel később jutott ismét eszembe. Ekkor sikerült beszélnem Beával, elmondta, hogy szerdánként 10-12-ig van, mindig valaki a közösségből vendégül látja a többieket (persze ezt nem kötelező vállalnom), hogy egyik héten egy bibliai résszel, másik héten Bőjte Csaba egyik könyvével foglalkoznak és, hogy jövő héten hol lesznek. Kíváncsi lettem, itt teljesen másképp működnek a dolgok mint Kőbányán. Bea nagyon rendes volt, e-mail-en elküldte a helyszín pontos címét és a házigazda anyuka telefonszámát is (szerencsére). Aztán eljött a következő szerda és mi nem tudtunk a fiúkkal elmenni, mert a költözéssel kapcsolatos ügyintézés közbejött. Szomorú voltam, de sebaj, majd megkérdem a következő helyszínt és jövő héten végre elmegyünk. Ekkor azonban a keresztlői beszélgetés alkalmával (kisebbik fiúnk keresztlőjére készültünk, így ismertük meg Lukács Pétert) Péter lelkesen mesélte nekünk (korábban már említettem neki, hogy szeretnék csatlakozni a Baba-Mama közösséghez), hogy Beának megszületett a kislánya. Hurrá, szívből gratulálunk! De egy frissen szült anyukát csak nem fogok ilyen pitiáner kérdéssel felhívni, hogy hova is kell jövő héten menni... Na, most mi legyen. Mire Bea újra felveszi a Baba-Mama fonalát, addig hetek fognak eltelni és én nem szeretnék addig várni. Eszembe jutott az e-mail... Ha ciki - ha nem, én felhívom azt az anyukát. Szerencsére Timi nagyon kedves volt, megtudtam, hogy legközelebb tőlünk 4 házzal arrébb lesz a találkozó. Hát ezt már nem hagyhattam ki. Így szeptember utolsó előtti szerdáján végre

valahára 10 órára összeszedtem a fiaimat (persze hogy a legközelebb lakó késik el), és áttoltam őket babakocsistul szinte a szomszédba. A kapun csengő nem volt, így kénytelen voltam egészen az ajtóig merészkedni. Kopogtam, és teljesen ismeretlenül közöltem, hogy én bizony Baba-Mamára jöttem. Így utólag azt mondom,

igencsak merész voltam, de kifizetődött a "bátorságom". Nagyon színes egyéniségeket ismerhettem meg, akikkel minden héten élmény találkozni. Rendkívül feltöltenek a szerdai beszélgetések, jó néhány órára kiszakadni az otthoni mókuserékből :)

Minden héten alig várom már a Baba-Mamát, mert tudom, hogy ott igazi lelki-szellemi feltöltődést kaphatok. Megoszthatom gondolataim és meghallgathatom mások véleményét is. Talán, így fél év után bátran mondhatom, barátok közt vagyok.

Kákonyiné Szajkó Szilvia

A baba-mama közösségben hasonló gondolkodású anyukákkal beszélgethetek kötetlenül gyermeknevelésről, vallásról, bármiről...

Dr. Leschné Dr. Nagy Tímea

Számomra megállás a hétköznapi sűrűjében, olyan együttlét, ahol nemcsak gondolatainkat, hanem örömeinket, nehézségeinket, bizonytalanságainkat is megoszthatjuk egymással, mert megértéssel és segítészándékkal fordulunk egymás felé.

Wirthné Osvárt Beáta

Tanulságos történetek 4.

Balázs atya gyűjteményéből

George Thomas plébános volt New England-nak egy kis városkájában. Húsvét reggelén, amikor zsúfolt templomában felment a szószékre prédikálni, egy régi, rozsdás, rozoga madárkalitkát vitt magával és letette a szószék párkányára. Persze mindenki meglepődve nézte és kíváncsian várta, mi fog itt történni. A plébános elkezdte a prédikációt:

"Amikor tegnap végigmentem a Főutcán, szembe jött velem egy fiatal gyerek, kezében lóbálta ezt a madárkalitkát, és a kalitka alján három kis vadmadár lapult, reszketve a hidegtől és a félelemtől. Megállítottam a fiút és megkérdeztem:

- Na, mit viszel magaddal?

- Csak ezt a három vacak madarat - felelte.

- Aztán mit akarsz csinálni velük? - kérdezősködtem.

- Hazaviszem őket és szórakozom velük - felelte. - Feldühítem őket, kihúzom a tollaikat, egymás közötti viadalra uszítom őket. Élvezni fogom.

- De előbb-utóbb beleunsz majd. Utána mit csinálsz velük?

- Ó, van otthon két macskánk - mondta a fiú -, azok szeretik a madárhúst. Megetetem őket velük.

Hallgattam egy kicsit, aztán ismét megszólaltam:

- Fiam, mennyit kérsz a madarakért?

- Nem kellene magának azok a madarak, Atya. Hiszen azok csak szürke mezei verebek. Még énekelni sem tudnak. Még csak nem is szépek.

- Mennyit akarsz értük? - kérdeztem ismét.

A fiú végignézett rajtam, mintha megbolondultam volna, aztán megmondta az árat: tíz dollár. Kivettem a zsebemből a tíz dollárt, odaadtam a gyerekeknek. A fiú letette a kalitkát a földre és egy pillanat alatt eltűnt. Én aztán felemeltem a madárkalitkát, elvittem a közeli parkba, ott letettem, kinyitottam az ajtaját és szabadon engedtem a madarakat."

Miután Thomas plébános elmondta a kalitka történetét, mindjárt egy másik történetbe kezdett:

"Egy nap a Sátán és Jézus között párbeszéd folyt. A Sátán épp az Édenkertből jött és büszkén dicsekedett:

- Az egész emberiséget a kezeim közé kaparintottam. Csapdát állítottam nekik, olyan csalétekkel, amelynek nem tudnak ellenállni. Mind az enyéme!

- Mit fogsz csinálni velük? - kérdezte Jézus.

- Szórakozni fogok velük. Megtanítom őket, hogyan házasodjanak és hogyan váljanak el egymástól; feldühítem őket, meg arra is megtanítom, hogyan gyűlöljék és kínozzák egymást; hogy részegeskedjenek és kábítózzanak; arra, hogy fegyvereket és bombákat találjanak fel és öljék egymást. Nagyon fogom élvezni - mondta a Sátán.

- Mit csinálsz majd velük akkor, ha elegend lesz a játékból?

- Megölöm őket! - felelte a Sátán.

- Mennyit kérsz értük? - érdeklődött tovább Jézus.

- Nem kellene neked azok az emberek! Nem jók azok semmire! Megveszed őket, ők pedig csak gyűlölni fognak. Leköpnék, megátkoznak és megölnék. Nem kellene ők neked!

- Mennyit kérsz? - kérdezte újból Jézus.

A Sátán végignézett Jézuson és megvető gúnnyal mondta:

- A véredet, az összes könnyedet és az egész életedet!

Jézus így szólt:

- Megegyeztünk! - aztán kifizette az árat..."

Ezzel George Thomas fogta a madárkalitkát és lement a szószékről.

SEGÍTŐ SZERETET

„Velem tettétek” Mt 25, 40

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia által meghirdetett és március 11-18. között lebonyolított tartós élelmiszergyűjtés eredményeként Veresegyházon összegyűlt 30 l olaj, 78 kg liszt, 59 kg cukor, 84 csomag száraztészta, 37 különböző méretű konzerv, 30 l tartós tej, 30 csomag rizs és kisebb mennyiségben só, margarin, zsír, csoki, keksz, ropi, tea, kávé, lencse, kakaó, fűszerek, citromlé; amelyből amelyekből a Karitás munkatársai 34 rászoruló részére állítottak össze csomagot.

Március 25-én országos gyűjtés volt a Szentföld javára. Ennek eredményeként 84.020 Ft-ot továbbított egyházközségünk.

Köszönjük a kedves testvérek nagylelkű adományait!

EZ TÖRTÉNIK A MISÉN

Múlt hónapban indult sorozatunkban a szentmise liturgiájának egyes elemeihez fűzünk kommentárokat, azzal az igénnyel, hogy ezek a mozzanatok valóban segítsenek minket a közös ünneplésben való részvételben.

A feltámadási mise kezdetén a húsvéti gyertyával történő bevonulás után hangzik fel az Exsultet. Exsultet iam angelica turba („Ujjongjon már az angyalok kórusa”), laus cerei („a gyertya dicsérete”), Praeconium paschale („a húsvét ünnepélyes meghirdetése”): a nagyszombati liturgiában a húsvéti gyertyát megszentelő és felajánló örömének. Mivel a gyertya „a mi húsvéti bárányunk” szimbóluma, az exultetet a lehető legünnepélyesebben éneklük, előtte megtömjénezik a gyertyát. A középkorban külön Exsultet-tekercsről énekeltek. Eredetileg improvizált, azaz szabadon fogalmazott ének volt, mai szövege az 5. században készült, Rómában a 6. századtól részben átdolgozták. Szerzője ismeretlen, de Szt. Ambrusnak és Szt. Ágostonnak is tulajdonították. A 12. század utáni dallama a prefáció dallamának gazdagabb variánsa. Diákónus vagy pap énekelheti. - Az Exsultet bevezetője a húsvéti öröm kiáradása a mennyből a földre, az Egyházra, a konkrét közösségre.

Hálát ad a húsvét előképéért (kivonulás Egyiptomból), felsorolja az életet átalakító kegyelmeket, melyek ezen az éjszakán fakadtak. A méhek munkájából a méhkirálynő által készített viasz (a húsvéti gyertya anyaga) szimbolizálja a hívők buzgóságát, mely az Egyház által lesz Isten előtt kedves ajándék. Az Exsultet befejezése fohász: a húsvét kegyelmei maradjanak meg bennünk egész életünkön át, azaz a föltámadott Krisztus szimbóluma, a hajnalcsillag találja bennünk égve buzgóságunk, a gyertya lángját, amikor majd eljön övéért.

Az igazi liturgikus nevelés akkor kezdődik, amikor nem azokat a gondolatokat adjuk elő, melyek a liturgiáról eszünkbe jutnak, hanem magát a liturgiát tanítjuk. Megközelítéseink csak megközelítések. Amiből tényleg tanulunk, az maga az érintetlen liturgia. Ebben a pedagógiában kiemelkedő szerepe van a klasszikus liturgikus szövegeknek, melyekben az egyház felfogása jelenik meg, de nem magyarázat, hanem ünnepélyes, átgondoltan megfogalmazott imádság formájában. Az Exsultet olyan szöveg, amely egy igazán a húsvéti misztérium szellemében megújuló hittantanításnak alapja lehetne. A magyarázatokkal segíteni lehet, de a lényeg az, hogy újból és újból hallgassuk, olvassuk, akár magunk is imádkozzuk, minden évben azon a szent éjszakán újból és újból megérintsen minket. Ha így lenne, nem kellene attól félnünk, hogy lassanként nem lehet tudni, mi is a kereszténység.

A hamisítatlan kereszténység az, amit az egyház minden húsvétkor ebben a szent szövegben elénekel.

Dobszay László írása (Új Ember, 2000. 04.23.) és a Katolikus Lexikon alapján

Nyári hittantábor – előzetes

Az idén az alsós és felsős korosztályok hittantáborára **július 17 és 20.** között kerül sor a Pest megyei Kosd községben. A tábor lelki programját Jácinta nővér és Petneházy Réka fogja biztosítani. A jelentkezés módját hamarosan hirdetjük. A táborba 7. osztályos korig várjuk a gyermekeket.

ESEMÉNYNAPTÁR

9. 8 óra Húsvét hétfői szentmise

Április 14. 9-21 óráig Bizalom az irgalmas Istenben IV. Országos Konferencia Vácon a székesegyházban

16 óra Nemeshegyi Péter jezsuita atya tart előadást a Szent Pio Otthonban, címe: Istennel Japánban.

Április 22. 9.30 gyermekmise - hálaadás a 2011-ben keresztelt gyermekekért

Május 6. 18 óra gyermekmise

Tájékoztató az egyházi hozzájárulásról és a személyi jövedelemadó 1%-ának felajánlásáról

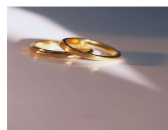
Ajánljuk a testvérek figyelmébe egyházközségünk alapítványát, a **Várhelyi Vilmos Kiemelkedően Közhasznú Alapítványt**, mely a plébániai célok segítésére jött létre. Az alapítvány számlaszáma: **6600011-11024240**. Kérjük, hogy adóbevalláskor adójuk 1%-áról rendelkezzenek az alapítvány javára. Adószám: **18697438-1-13**. Kérjük továbbá, hogy adójuk másik 1 %-ával segítsék a Római Katolikus Egyházat. Technikai szám: 0011.

Tájékoztatjuk a testvéreket, hogy Beer Miklós püspök úr rendelkezése alapján az egyházi hozzájárulás mértéke az éves nettó jövedelem 1 százaléka, amely több részletben is befizethető. A befizetésre egész évben van lehetőség Necz Pálnénál a szentmisék végén, illetve telefonon egyeztetve egyéb időpontban is. (telefon: +36-30-4804956) Lehetőség van banki átutalással is rendezni az alábbi számlaszámon: Veresegyház és Vidéke Takarékszövetkezet: **6600011-11058117** 2010-től az adókedvezmény megszűnt, ezért az idej befizetésekre már nem tudunk igazolást kiadni. Adományait előre is köszönjük!

Esküvőre készülnek

április 21. szombat 17.00

Szabó János - Fekete Mónika

SZENTMISÉK TEMPLOMUNKBAN

Hétfőn és szerdán a Szt. Pio
Otthonban..... ..10.00
Pénteken..... ..18.30
Kedden és csütörtökön ugyanebben
az időben **igeliturgiát** tartunk áldozattal
Szombat..... ..08.00
Vasárnap..... ..08.00; 09.30; 18.00
Gyónási lehetőség minden mise előtti
15 percben, illetve előre megbeszél
időpontban a plébánián is van
gyónatás.

Görög katolikus misék: minden
hónap 1., 3. és 5. vasárnapján 11.30

SZENTMISÉK ERDŐKERTESÉN

Szombat..... ..18.00
Vasárnap..... ..08.00

SZENTMISE ŐRSZENTMIKLÓSON

Vasárnap..... ..9.30

SZENTMISE VÁCBOTYÁNBAN

Vasárnap..... ..11.00

SZENTMISÉK VÁCRÁTÓTON

Szombat..... ..18.00

Vasárnap..... ..11.00

SZENTSÉGIMÁDÁSOK TEMPLOMUNKBAN

Hétfőn és csütörtökön 19 órától; Reggeli
szentségimádás hétfőtől csütörtökig 6.00;
pénteken 5.00 órától, hétvégén 6.30-
7.30-ig (zsolozsma 6.30-tól)

KÖZÖSSÉGEINK

Óvodás közösség: péntek 17.00

Alsós közösség: péntek 17.00

Felsős közösség: péntek 17.00

„Kis ifi” közösség: péntek 19.30

Ifjúsági közösség: péntek 19.30

Családos közösség: minden hónap
első szombat 17.30

Életige kör: minden hónap 2. péntek 19
óra, Erdőkertes (**változás!**)

Felnőtt közösség: minden szerda 19.00

Kalász közösség: minden hónap
második vasárnap délután

Szent Antal imaközösség: minden
hónap 13-án 17.30

Szent Anna Bibliakör: hétfő 10.00

Kórus: minden szerda 19 óra

Gitáros kórus: minden vasárnap 16.30

Karitás: minden hónap második szerda
19.15

Útkeresők: minden kedd 19.15

Dicsőítő csoport: kéthetente szerdán 19 óra

Rózsafüzér társulatok: minden hónap
első vasárnapja

Missziós Imaközösség: minden hónap
első vasárnap 16.00

Baba-mama minden szerda 10-12-ig

Szeretetláng kéthetente szombaton 9.00

Cursillo csoport: minden hónap 1.
csütörtök 18 óra (könyvtár)

HIVATALI ÜGYEK

Bejelentkezni a keresztlőre a kívánt időpont előtt legalább **3 hónappal**
szükséges (a baba születésének várható időpontja előtt is el lehet intézni).
Bejelentkezés Lukács Péter állandó diakónusnál a +36-30-4744549-es
telefonszámon.

Bejelentkezés az esküvőre minden év **február 1-ig**, Molnár Zsolt plébános
úrnál. Ha kérdése van, az 589-540-es vagy a +36-20-9104509-es
telefonszámon lehet felvilágosítást kérni.

Plébániai irodaügyelet a Szent Pio Otthonban munkanapokon 8-15 óráig.

A szentmise szándékok elolvashatók a faliújságon és a sekrestyében!

Kiadja a Veregyházi Római Katolikus Egyházközség. Megjelenik havonta.

A kiadványért felelős Molnár Zsolt plébános.

(e-mail: molnar.zsolt@vaciegyhazmegye.hu)

Szerkesztőség: dr. Horváth György, Ferencz Dóra, Ferencz Zoltán

(e-mail: ferencz.zoltan@veresgyhaz.vaciegyhazmegye.hu)

Az újság elolvasható a www.veresgyhaz.vaciegyhazmegye.hu honlapon is.